

 ***De sobte, el paradís*, Núria Perpinyà** per Vicenç Pagès (2018)

Apartada dels cenacles literaris, Núria Perpinyà (Lleida, 1961) prossegueix el seu camí particularíssim. Professora de teoria literària, després d'uns quants llibres dedicats a Gabriel Ferrater va publicar la seva primera novel·la, *Un bon error*, el 1998, que tenia com a rerefons la investigació mèdica, i ara acaba d'aparèixer la sisena, centrada en l'addicció a internet. Cada obra, resultat d'una investigació prolongada en un rerefons diferent (com l'alpinisme o l'art), adopta una forma peculiar. La seva última novel·la està escrita en un estil aforístic i a penes inclou descripcions, de manera que ens recorda el gènere teatral, que l'autora també ha conreat.

I, de sobte, el paradís se centra en l'estada d'un grup d'addictes (a twitter, als jocs, a la virtualitat) en un sanatori situat als Tammarians, un espai fictici que ja apareix a la seva novel·la *Vertigen*. Narrada en capítols breus que alternen el punt de vista d'una psicòloga i el de l'amiga d'una pacient, intercala tweets que aporten agilitat –i complexitat– a una novel·la que s'encomana de l'enginy que predomina a les xarxes socials més dinàmiques.

Els personatges tenen diferents identitats, que converteixen en avatars virtuals (“La primera causa de mort és deixar d’inventar-nos.”). Inevitablement, són assaltats pel seu passat (“Estic fatal de memòria... Me’n recordo massa de tot”) i defugen el diàleg interior (“El fotut és quan estar sol també és estar mal acompanyat”). Inadaptats intel·ligents, irònics a la defensiva, han trobat en internet una solució –o un ajornament– als seus problemes (“He intentat viure la realitat. No ho recomano.”). Fora de la xarxa, desproveïts d’ortopèdies electròniques, eviten els tediosos éssers prebionics i el paisatge grisós que anomenen despectivament Meatspace. A un dels protagonistes, la vida sedentària li ha atrofiat les cames, però no és el que més el preocupa (“Només volia mirar sèries mentre m’anava morint, tampoc no era demanar gaire.”).

I, de sobte, el paradís podria haver estat un llibre de no-ficció, però la narrativa de base internàutica, plena de paradoxes, referències i picades d’ullet, permet una aproximació més eficaç i alhora lleugera. Núria Perpinyà no ha escrit un pamflet ni una divagació, sinó un llibre que situa el lector davant els seus propis fantasmes: “No ets addicte al teu amor ni a internet, sinó a la rutina.”